

CAFTORYS'

Articulate. Distinct. Singular.

ניוזלטר אוגוסט 25

זה בהחלט לא הולך ונהיה יותר קל כל הסיפור הזה (תרתי משמע, קוודריפל בריבוע משמע.. הכול הולך). נהגתי לחשוב שהסח הדעת הינו דבר יזום. בין אם הוא מודע או שלא, הוא נובע ממך ויש לך את היכולת להשתלט עליו. אני כבר לא חושב ככה.. הסח הדעת הוא הרגעים שבם ניתן להתרכז לפרק זמן כלשהו (המרגיש מנותק ממעברו ה'רגיל' של הזמן) במה שחשוב לי ולא במציאת פיצוי מידי בעל אפקט ארוך-זמן קצר ממצמוץ כדי שלא לחשוב על 'נפלאות היומיום'.

החודש נתן פרי תהליך בין שנתיים הנוגע לייצוב מחדש של הפורטפוליו שאני מציע ללקוחותיי.

למעשה אין באמת תאריך ספציפי בו התהליך הזה מתחיל שכן העבודה הינה רציפה והמתח בין מחשבה והבנה אין לו התחלה וסוף: אם זאת, אי שם ביולי של 2023, כאשר הגיע הזמן לשלם ליקבים איתם אני עובד, כאשר שער האירו עומד על 4 שקלים (בערך) לעומת 3.2 בשנה הקודמת, והיקבים ממשיכים להעלות מחירים בעקביות, נפל אצלי האסימון כי עלי לקיים הערכת מצב אמיתית וכי החגיגה הזאת לא תוכל להימשך עוד הרבה זמן. השחיקה ברווחיות ושינוי הסטטוס (די פקטו) של מספר גדול מאוד של יינות הוביל אומר שעלי יהיה למלא את השורות מלמטה בעתיד הקרוב. איך/למה/כמה? זהו הסיפור של השנתיים האחרונות- אפשר לזרז דברים, אבל אני לא מאמין בזה.

תהליך האיתור לוקח כמה זמן שהוא לוקח, ואחריו מגיע הליך יצירת הקשר, בדיקת ההתאמה (האישית של היצרן ושלי), רישוי ומימון ו... זה לוקח זמן.

אבל היי! זה קרה, ו 4 יקבים חדשים הצטרפו לשורות המצטופפות של הפורטפוליו על מנת למלא את בסיס הפירמידה של יינות יומיומיים (יותר). רובם לבנים (יום יבוא ואני אפתח את הפה שלי על העניין הזה... אבל היום הוא לא היום) לפי צו השעה.

אני מניח שבתקופה הקרובה יצא לי גם לפרט בעיקר במדיום האינטרנטי על כל אחד ואחד מן היינות באופן הגיגי המאפיין אותי אך עם קורטוב מכירתי קל.

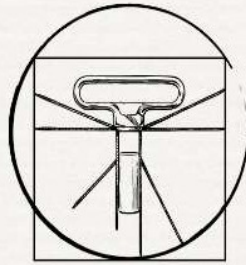
לא כך הדבר בכל הנוגע לשורות והדפים הבאים.. 'הסיפור' שמאחורי היין כל קרנו עלתה כך נראה בצורה כה רדיקלית בפרק זמן כה קצר- מה שבתורו דחף באופן בלתי נמנע להתדרדרות קשה במעמדו של איכות היין (נראה לי שניוטון כתב על זה משהו). אז כמובן שיש לי משהו להגיד על זה באריכות.

אז:

[על סיפורים. על מיצוב ועל למה צריך להיות לכם אכפת מזה.](#)

...1

[הסיפור שהצלחתי לחבר על שלושה מתוך 4 היקבים החדשים בפורטפוליו.](#)

CAFTORYS'

Articulate. Distinct. Singular.

יין עם סיפור טוב או 'סתם' יין טוב?

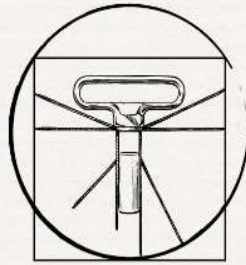
ג'ון דו ירש את הכרם המשפחתי לאחר מותו הטראגי של הדוד של אמא שלו מצד הסבתא של סבא שלו ממש עם תום המילניום. ג'ון אמנם תמיד ניסה לברוח מ'גורלו' אבל לאחר שהתעמת עם האובדן האישי שלו, קיבל עליו את מה שתמיד היה כתוב בכוכבים והחליט לשנות את היקב ולמצות את הפוטנציאל הגלום בו. סוד הצלחתו של ג'ון טמון בפרפקציוניזם הבלתי מתפשר שלו, כמו גם בפוטנציאל האיכות (הבלתי מתפשר גם הוא) של הכרם שלו היושב בצמוד לזה של ג'וני רוקסטאר ידוע מעולם היין (שלקח אותו תחת חסותו ולימד אותו את כל מה שהוא יודע ואפילו דברים שהוא לא ידע שהוא יודע). ג'ון התחיל לעבוד עפ"י עקרונות אורגני-מיסטיים כלשהם שהפכו אותו תוך פרק זמן של ארבע שנים ליינן הטוב ביותר בחבל הארץ בעל השם המתגלגל על הלשון XXXX. היום ג'ון בעל כת מעריצים העולים אליו לרגל 3 פעמים בשנה על מנת לראות את המיומנות בה הוא מועך את הענבים אחד אחד כשהוא משתמש אך ורק באגודל של רגל שמאל שלו אותו כמעט ואיבד בתאונת רכבת לפני 30 שנה והרופאים אמרו לו בזמנו שלא יצליח למעוך בעזרתו ולו ענב! רבים ממומחי היין בעולם טוענים שלא טעמת יין אמיתי עד שלא טעמת יין של ג'ון דו למרות שהם מודים שהם מעולם לא טעמו אף יין טוב פרי אגודל רגלו השמאלית.

כמה פעמים שמעתם את הסיפור הזה? ברור שכאשר שמעתם אותו הוא סופר ב 15 וחצי דרגות ציניות נמוכות יותר, אבל זה אותו הסיפור. זה תמיד אותו סיפור. מתנצל מראש על ההתנשאות המניפולטיבית (ממש.. ע-כ-ש-י-ו)- את/ה לא קצת יותר טוב/ה מזה? זה באמת עובד עלייך?

זה נכון שיין בביטוי הצרכני שלו בעולם המודרני בו רובנו חיים הוא כלי לבידול חברתי הרבה לפני שהוא אובייקט להערכה (חוץ מהערכה עצמית שזה הכי חשוב!) או הנאה חפה מהשלכות חברתיות או תרגיל מחשבה (כן, מחשבה עצמית עדיין לא הוצאה מחוץ לחוק. נראה לי שזה בעיקר בגלל שמאוד קשה לזהות אותה עם האמצעים הטכנולוגיים שבאמתחתנו אבל אל דאגה, זה מגיע).

אבל איך הצלחנו לקפוץ מפה לכדי שההנאה של חובבי יין רבים כ"כ נובעת מ'הסיפור של היין' לפחות כמו (ואני נדיב) מהאיכות של היין. התווית והשלכותיה (מה שמסביר יפה מאוד את התמורות בעולם התוויות מאז כניסת האינטרנט לחיינו וביתר שאת ב 10 השנים האחרונות) הפכו להיות הסיפור עצמו והסיפור בתורו חשוב הרבה יותר מכל דבר אחר. האם זה בגלל ש'כל דבר אחר' מצריך עבודה קשה, ידע, עקומת למידה כאוטית ותסכול מובנה מתוצאות שלא תמיד תואמות את הרצונות היצריים שלנו? רגע, לא תיארתי הרגע את כל מה שזה אומר להיות אדם מבוגר ואחראי? איך נהיינו כאלה ילדים ילדותיים (ולא במובן החיובי של הביטוי) בכל הקשור לצרכנות מפצה?

אוקי בסדר, אז גם בפסקה הקודמת אני מגזים. אף אחד (כולל אותי) לא טוען שכל שתיית יין צריכה להיות מלווה בטקס הצנעת הפרט אל מול יראת הכבוד שמביא עימו הבק' אל הבמה, אבל מצד שני, לפרובוקציה הזו יסודות איתנים למדי: בכל יום אני רואה את הביטול שבו מתקבל 'סתם יין טוב' על ידי העולם ואת יראת הכבוד לה זוכות תוויות מסוימות (שונות אך בעלות מכנה משותף ברור של מחיר/נדירות/פרופיל טעם כללי) עוד לפני חליצת הבקבוק. מקדם הביקורת של הלוגו מוטה יותר

CAFTORYS'

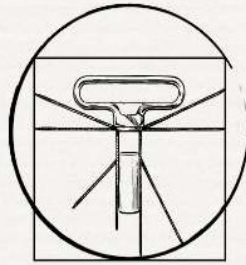
Articulate. Distinct. Singular.

מידי פעמים ע"י הסיפור, שבתורו עוצב בדיוק על מנת לתאום את טעמו של הלוגו וליצור סינרגיה צינית למדי.

סתם יין טוב הוא ממש לא סתם. הוא הסיפור של עצמו. גם אם הוא לא מלווה ב name dropping פסודו-אריסטוקרטי או באלמנטים מיסטיים שעשויים לרמוז לקשר או התערבות של כוחות מעבר לבינתו של ההדיוט הרנדומלי. יין טוב הוא מניפסט בפני עצמו והוא ראוי לתשומת ליבנו וניסיון שלנו להבין אותו לא פחות מאשר הסיפור הנקשר אליו בצורה כזו או אחרת.

המחיר החברתי הכרוך בניסיון למכור יין דרך מיצובו והצמדתו לסיפור 'נכון' הוא עיוות גדול מידי. לכולנו צריכה להיות הערכה עצמית גבוהה מספיק על מנת שלא לקבל את הסופרלטיבים הפנטסטיים האלה שחוזרים על עצמם כדי להכין אתכם ל'חוויה חושית מטלטלת' (אתם רואים מה עשיתי פה?) כמו נבואה שמגשימה את עצמה..

סיפור כשלעצמו אינו דבר רע, אבל אם הסיפור הוא היין, אז מן הרצוי שהוא לא יהיה רק נשוא או נספח למניפסט מכירתי. הסיפור חייב להיות סובייקטיבי בין אם הנושא הוא הכותב, היין, או כל גיבור רנדומלי אחר (אפילו סנדוויץ' עכשיו את/ה חייב להמשיך לקרוא...) ועל מנת שלסיפור יהיה סיכוי, ולו הקטן ביותר להיות מעניין, אסור שהנרטיב יהיה ידוע מראש ומוטה למכירה של היין. הסיפור לא אמור לרצות אותנו אלא לתת לנו השראה שבתורה עשויה להסב לנו נחת ונראה לי שזה כל מה שאנחנו יכולים ליחל לו ממילא (הבנאדם הבא שאומר לי שהוא רק רוצה להיות מאושר עשוי לאבד את לשונו באופן טרגי-אופורי).

CAFTORYS'

Articulate. Distinct. Singular.

במעלה הזרם ביום וחצי

אמרתי לעצמי שאני אקדיש את הערבים לכתיבה על מנת להבטיח שהזיכרון עדיין טרי בראשי וכל הפרטים מופרדים כרונולוגית. לא עשיתי זאת... מוזר להיווכח שהמשמעת העצמית דווקא נעלמת עם השנים, שכן בתור ילד אני זוכר שמשמעת עצמית נחשבה תמיד לאיכות של בגרות... אני מניח שזה עוד מיתוס שאפשר לתייג למגירה של 'דברים שאנחנו אומרים לעצמנו, יודעים שהם לא נכונים ופשוט מוציאים אותם על הדור הבא במקום להתמודד איתם פנים מול פנים'.

הערבוביה הכרונולוגית של זיכרון לטווח ארוך איננה אספקט שלילי בלבד על איכות הסיפור-הזיכרון הופך לאמוציונלי יותר וסובייקטיבי יותר וקל יותר להפיק ממנו תובנות ע"י רפלקציה קלה בלבד- מעין חצ'קון 'מוכן' שכל מה שצריך זה רק לפוצץ אותו (סליחה על האנאלוגיה המגעילה) וכל הטוב שלו יוצא. כל מה שצריך לשאול את עצמך זה 'למה?' (לא חייבים ללבוש שמלה אדומה ושתי צמות, למרות שיש לי הרגשה שזה יכול לעזור) והתשובה פשוט מתגלגלת במורד מחילות המח דרך חלל הפה ואז בחזרה למעלה (אלא אם את/ה נוהג/ת לדבר לעצמך ואז אני ממליץ על טייפ רקודר).

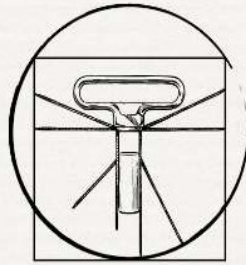
היו לי מעט יותר מ 24 שעות מהנחיתה בפריז ועד שהיה עלי להגיע חזרה לפריז על מנת להספיק לרכבת לז'נבה.

הייתי צריך לעבור בשלושה יקבים על הדרך על מנת לספק את תאוות הבצע והשחיתות השלטונית של מדינת ישראל ולהעמיד בפניהם 'דוגמאות' לבחינת טרום יבוא. שלושם פוזרים לאורכו של הלואר (ושלוחותיו, ושלוחותיו. לא להתעבבן) בין נאנט לטור.

'זה אפשרי' אמרתי לעצמי, וקבעתי לזו שמאפשר לי אפילו סנדוויץ' בתחנת דלק על הדרך.. כל מה שאני צריך זה טיפה מזל בכביש (בצרפת הבין עירונית הבעיה היא לא פקקים אלא חסימות כבישים.. תמיד עובדים של על משהו..).

המציאות גרפה כי כבר בשעה 8 בבוקר היכה בי הבלת"ם הראשון כאשר הבניין בו היה אמור להיות ממוקם המשרד של השכרת הרכב היה... טוב, הוא לא היה, כנראה הרסו אותו כמה ימים לפני כן... חצי שעה של התברברות עד שמצאתי את מיקום משרד הביניים (האם יכול להיות שב sixt לוקחים קורסים אצל מתנחלים בבניית מבנים ארעיים תוך 12 שעות?), וחצי שעה נוספת של חזרה למשרד הזה כי הרכב שהוקצה לי לא הכיל רכיב Low tech יקר מפז העונה לשם GPS ומה אני יודע? אני יוצא לדרך בדיוק בשעה שבה הייתי אמור להיות כבר אצל פייר-מארי ב Luneau So much for that sandwich. papin חשבתי לעצמי...

הדרך מנאנט ל landreau היא בעיקר לא מרשימה. הכביש שמאגף את היישוב מדרום לא מוקף בנופים יוצאי דופן כל שהם ועיקר מאמציי מתרכזים בלזהות מכמונות מהירות שיהפכו את הפיצוי החלקי שלי על הזמן האבוד ליקר ביותר.

CAFTORYS'

Articulate. Distinct. Singular.

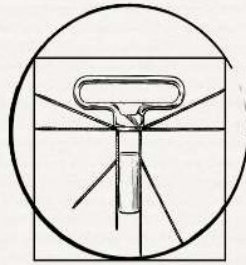
אני מגיע באיחור של שעה אבל פייר-מארי יידע אותי מראש כי באותו היום הוא יהיה ביקב כל היום על מנת לבקב והוא לא נראה מתרגש במיוחד. החלפנו את הרכב השכור שלי ברכב השטח הקבוע שלו ויצאנו לסייר בביצות של goulaine (לא לפני רחרוח עכוז הדדי תוך כדי סקירה קלה של הכרמים המקיפים את היקב ומעבר זריז בכרם האייקוני של היקב בכפר המזרחי vallet ממנו מופק ה L d'Or). קצת quality time עם פייר-מארי ברכב השטח, שיחת חולין נבוכה תחילה וטיפשית כצפוי לאחר מספר דקות היא דרך אידיאלית ליצר אמון בין שני גברים בני גיל ותחומי עניין דומים. 10 דקות לאחר שיצאנו עבר השיח מדיבור מיותר על הרכב אדמות של כל חלקת כרם שבידי לדיבור חיוני על ההבדל בין הרכב החדש (בו אנו נוסעים) אל מול הרכב הקודם שלא ידע לסחוב את הבוץ בחורף (dude where's my car? Sweet...).

הגענו ליעדנו בערך אחרי 25 דקות. 5 הדקות בהן עמדנו על חלקת הכרם הנטוע החדש (אמור לתת פרי בתוך 1-2 שנים ויהפוך ל cru הבא של היקב) היו שוות הכול. תמונה אחת באמת שווה לפעמים כ 1000 מילים, שכן, הבנה היא עניין של רגע. רגע בו אתה מבין. רגע בו הדברים מתחברים והכול נהיה ברור ואתה זוכה ביכולת ה'מיסטית' של אקסטרפולציה. ביצה המשתנה לאורך השנה לפי כמויות המים הפוקדות אותה, שופעת עורקי מיני נחלים וגומחות, המובילה לעבר הגבעה עליה אנו עומדים וסוקרים את האזור כולו. ובכלל, סיור על כרם בעל שיפוע כלשהו במוסקדה (אזור שטוח לגמרי) הוא דבר שאי אפשר ללמוד מאף ספר או מפה. אני את שלי עשיתי לאותו יום..

הלוואי שיכלתי לכתוב משהו אחר חוץ מקרדיט צילום: Pauline Theon

סיכמנו שנחזור ליקב ונעשה סיור קטן ביקב שיגלה כי האובססיה של פייר מארי לתסיסות מופרדות של כל אחת מן החלקות שלו נתמכת על ידי חוש לוגיסטי מפותח (אני בטוח שהבן אדם היה מכור לסוקובן כשהיה ילד. לצערי אני כבר לא זוכר את הטריק של מסך 14 אבל אני בטוח שהוא כן) כמו אמונה מוחלטת בסדר וניקיון.

CAFTORYS'

Articulate. Distinct. Singular.

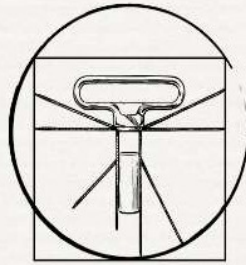
נפרדנו בסביבות 11:00 והמוח המעוות שלי חזר לדמיין סנדוויץ' בתחנת דלק ודרך נטולת פקקים עד ל doué-la-Fontaine.

עניין הסנדוויץ' כנרטיב מוביל של הסיפור חייב להיגמר מתישהו כי אני מרגיש שיכול להיות שהפרזתי בחשיבותו ויצרתי תקדים שלא אוכל לעמוד בו. אין כמו אנטי קלימקס איכותי על מנת לנטרל את העוקץ הזה: סימנתי 'וי' על הסנדוויץ' כ 20 דקות לאחר שנפרדתי ממוסקדה, בעיירה שאת שמה אין שום סיכוי שאזכור ואני בספק עם תושביה זוכרים אותו.

הגעתי ל doué-la-Fontaine בדיוק בשעה בה נקבתי, אבל לורן לא היה בבית... אין לי מושג איפה הוא כן היה ו 45 דקות לאחר מכן, הוא הופיע במחסן המסחרי שלו שהכתובת שלו לא באמת מופיעה על המפה אבל אחרי 10 שנים של עבודה עם צרפתים היה לי ברור במבט ראשון כי זה המבנה שאני מחפש (חבל שבזבזתי 30 דקות של נסיעה במעגלים בניסיון לחפש את הכתובת שהוא נתן לי במקום לסמוך על חוש הצרפתים המתפתח והולך שלי). אספתי את הדוגמאות ויצאתי לדרכי... זה יכל להיות אנטי קלימקס שני בתוך כמות זהה של פסקאות (כמו שאני בטוח שיש קוראים/סובלים שהיו מייחלים שזה יהיה) אבל האינטימיות שאני מתיימר ליצר אל מול יצור הכלאיים העונה לשם le pas saint martin (יותר על זה מיד) דורשת ממני קפיצה כרונולוגית של 13 חודשים אחורה בזמן וחזרה איטית לזמן ההווה של הסיפור.

בלורן שרייה נתקלתי לראשונה בתחילת 2024 בתערוכת יין באנז'ה. טעימה חצי רנדומלית של יינות באזור החופשי של התערוכה (אזור בו יצרנים מתבקשים לספק בקבוקים לטעימה חופשית של אורחים ללא הסברים ו/או הצגה של היינות מתוך מחשבה שאלו עשויים להגיע אלייך לדוכן במידה ו'מצאו' משהו שהם אוהבים' ה leap of faith שאני מדמיין שהעניין הזה צורך מן היצרנים הוא בערך באורך של השבר הסורי אפריקאי) והחלטתי שמכיוון שיש לי זמן להרוג, אקפוץ להתעניין במה מדובר שכן, היין שטעמתי כן הרים לי את הגבה הימנית במס מעלות על הציר האופקי (קמטים זה נורא). הטעימה של הפורטפוליו המלא של היקב יצר אצלי אסוציאציה ספציפית ביותר המאפיינת יקב אחר שאני מאוד אוהב ומעריך ובדיקה קצרה של העובדות בשטח הבהירה לי שאכן היינות של לורן מיוצרים על אותו רכס גאולוגי קטן בפאתי Saumur puy notre dame. לא ברור לי אם זוהי שביעות הרצון העצמית או ההתרשמות מהשקיפות של היינות את בית גידולם אבל הניצוץ נוצר. שנה לאחר מכן פגשתי את לורן בכניסה לביתו, שם גם יושב היקב (כמובן שיש לו מערה בבית. למי אין? לגבי המסכה עם האוזניים הארוכות, האוטו הכי מגניב בעולם ו/או מה הוא עושה כל לילה, אני לא בטוח).

יצאנו לסיור קל בכרמים שלו היושבים ממש על אזור החיץ בין סומור לאנז'ו, ולכן כ"כ שונים באופיים. אלו מן החלק המערבי של אנז'ו יוצרים יינות 'טווסים' יותר ועשירים לעומת רוב היינות המופקים מן הכרמים של סומור שכאמור מפגינים אלמנט נזירי כמעט. אין פה קסם ואין פה טריקים, ממש כמו אצל פייר מארי, גם כאן, הנוף עושה את שלו, כמו גם חתימת הבוץ על האולסטאר הכחולות שלי מהכרם באנז'ו למול הצבע החיוור של אבן החול של סומור על כף היד לאחר מגע עם קיר המערה שבה מופק ומתיישן היין (נו, אתם יודעים, מערה כזאת, כמו שיש גם לכם בבית). לאחר הסיור וטעימות של מס' יינות מ 24 נפרדנו וסיכמנו שהוא ישלח לי דוגמאות

CAFTORYS'

Articulate. Distinct. Singular.

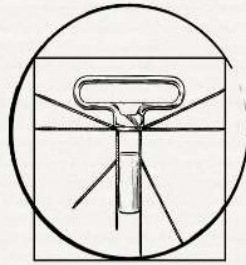
בדואר כי לא רציתי להיסחב עם הבק'. מחירי השילוח לארץ עקב המלחמה הבלתי פוסקת הפכו את המעבר הנוסף שלי אצל לורן לדבר כלכלי יותר... לפחות הסנדוויץ' בתחנת דלק היה סביר.

לכל אחד צריכה להיות מערה בבית. Le pas saint martin

היו לי שעתיים להגיע ל noizay, קומונה של ווברא בה קבעתי ביקור חודש מוקדם יותר עם פלורן קום.

את פלורן קום פגשתי בתחילת חודש פברואר השנה בפעם הראשונה. צונקה ג'וניור שלח אותי להגיד שלום לדוד שארל באיזה תערוכה של יינות טבעיים במונפלייה (אל דאגה- אם לא הבנת את המשפט האחרון אז הסר/י דאגה מליבך, לא היית/ה אמור/ה) ומכיוון שכבר היינו שם אז למה לא לטעום עוד דברים? פלורן בחור גדול בעל שיער פנים עבות וחיוך רחב עמד ומזג בהתלהבות שהתפרשה ע"י כהתלהבות יתר את יינותיו. כבר אחרי טעימה של היין הראשון ביקשתי ממנו כרטיס ביקור. לאחר טעימה של השני ביקשתי מחירון (שהוא נתן באופן מידי בלי חשדנות או שאלות, מה ששיקף אותי לעצמי באופן די עגום). היינות שלו היו כ"כ ווברא שזה משהו שלא קל עד בלתי אפשרי להסביר (אבל קל לכתוב) עם קורטוב של חוסר מודעות עצמית (של היין, לא של פלורן) לגבי כמה הם מוצלחים במה שהם עושים שזה היה כמעט מביך עבורי והתחלתי לגחך קלות. אחרי שטעמנו את כל ארבעת היינות קבענו תאריך טנטיבי לחודש מרץ הקרוב.

CAFTORYS'

Articulate. Distinct. Singular.

מכיוון שכבר ביקרתי בנואזה בעבר הנסיעה עברה די חלק. שירי פופ צרפתי בטעם רע והרבה (הרבה מאוד מאוד) פרסומות ברדיו אמנם התישו אותי מעט אבל 'היום (חשבתי לעצמי) עובר די בסדר בסה"כ'.

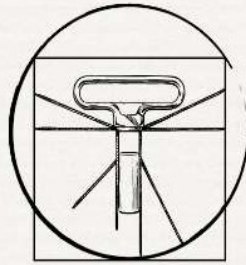
הגעתי לכניסה לביתו של פלורן והוא יצא מיד לפגוש אותי. עברנו ביקב שעובר שיפוץ והוא הראה לי את האזור הטכני מלא הטרקטורים שהוא חולק עם אחיו בזמן הבציר עד אשר תושלם מלאכת בנית היקב הלוגיסטי שלו. לאחר מכן יצאנו לנסיעה קצרה לכרמים. הכרמים של פלורן יושבים באזור ה'עשיר' יותר של וובר- לא אבן הגיר הרכה (טופו) שמאפיינת את וובר עצמה והטורארים הקרובים לטור כי עם קרקע בנויה גרגרים גדולים יותר ועשירה בסיליקון (אני ופלורן לא עברנו בשלב הזה את המבוכה הרגעית של דיבור על הרכב האדמה וכרוכה ברכינה אל הקרקע כדי להרגיש אותה ולהנהן בסמכותיות מטופשת רק מכיוון שאין לנו משהו יותר טוב לומר).

Domaine florent cosme. Now that's a mancave!

חזרנו אל ה mancave של פלורן לטעום מן היינות של 4-23. דיברנו קצת על הרישוי והתווי של היין בישראל. הוא לא הבין כלל מה אני רוצה ממנו אבל זה לא היה כ"כ חשוב כי היה ברור לשנינו (לא יודע למה זה היה ברור לו אבל ניכר שכך היה) שבעוד חודש עד חודשיים כל זה לא יהיה חשוב והיין יתחיל את מסעו הארוך לעבר ישראל.

מזל שיצאתי מוקדם מוובר. נסיעה של שעתיים לפריז (1 קפה בדרך) הביאה אותי יחסית מוקדם אל gare de lyon שם הייתי אמור להחזיר את הרכב בחניון של התחנה. שעתיים אחרי שהגעתי לפריז, אחרי לא מעט צעקות (על עצמי, בתוך הרכב, חלונות סגורים. אבל לעיתים תוך כדי נסיעה. אני מניח שזה מראה די מעניין לעובר האורח הממוצע) הצלחתי למצוא את תחנת השירות הארורה של sixt (בקומה מינוס אלוהים יודע כמה של התחנה שניתן לגשת אליה רק מכניסה

CAFTORYS'

Articulate. Distinct. Singular.

שהייתה מיועדת כנראה להברחת יהודים במלחה"ע השניה. נראה לי שלא רק ממתנחלים הם למדו איך לבנות...).

יצאתי אל האוויר הכמעט קר אך בהחלט לא נקי של boulevard Diderot עם תחושת סיפוק לא קטנה, עם הפנים לעבר מחר (בז'נבה האוויר עשוי להיות קריר יותר ובטוח שנקי יותר), עם מעט יותר אופטימיות ממה שהתחלתי את היום, ובעיקר עם ביטחון לגבי הקיץ הקרוב. לפחות בכל מה שנוגע לדברים הנמצאים בשליטתי. כל מה שנותר לי הוא להגיע לחדר המלון ולהתחיל בתמלול...